

Όταν αγαπήσεις τον Χριστό, όλα τα πράγματα παίρνουν την αξία που πρέπει και όχι



κόσμος μας είναι το υπέροχο σπίτι της Ενσαρκωμένης Αλήθειας, είναι ο δρόμος προς την ατέλεστη τελειότητα.

Όλα τα πράγματα στην ζωή είναι όμορφα, όμως, κακά τα ψέματα, δεν μπορούν να γεμίσουν την ανθρώπινη ύπαρξη. Γιατί; Διότι η ανθρώπινη φύση δια της ενσαρκώσεως του Λόγου έχει πλέον θεωθεί. Η ανθρώπινη φύση ζητά πλέον το Θείο, το άπειρο, το ατέλειστο.

Τα πράγματα λοιπόν αυτής της ζωής μπορούν να προσφέρουν στον άνθρωπο μόνο μερική χαρά, μερική ανάπαυση, μερική ειρήνη, μερική ευτυχία...μέχρι εκεί.

Και γι' αυτό μένει πάντα ανικανοποίητος, δεν του αρκεί αυτό που πήρε, αυτό που ένωσε. Το βαριέται, το συνηθίζει και μετά το απορρίπτει. Και γι' αυτό βασανίζεται και βασανίζει και τους γύρω του. Θέλει κι' άλλο... όμως δεν το βρίσκει μέσα στην φθορά με αποτέλεσμα να αποπροσανατολίζεται μέσα σε αυτό το κυνηγητό της ευτυχίας το οποίο όμως γίνεται σε λάθος τόπους και με λάθος τρόπους.

Δυστυχώς αδελφοί μου δεν έχουμε καταλάβει ότι το μείζων αυτής της ζωής είναι

να αναπτύξουμε σχέση με τον Θεό. Δυστυχώς εμείς, στην προσπάθειά μας να ικανοποιήσουμε την ακόρεστη επιθυμία μας για χαρά και ευτυχία, αναπτύσσουμε σχέση με πράγματα και όχι με τον Θεό. Δηλαδή τι θέλω να πω. Καταντούμε να εξαρτάται η ευτυχία μας από πράγματα. Το αν θα είμαι ευτυχισμένος εξαρτάται π.χ. από το τι ρούχα φοράω, από το αμάξι που οδηγώ, από το κινητό που χρησιμοποιώ, από το σπίτι που κατοικώ.

Καλό είναι να αναρωτηθούμε όλοι μας, και πρώτος εγώ. Τελικά, τι αγαπώ περισσότερο; Τα υλικά πράγματα ή το Θεό;

Πόσο μου στοιχίζει η απομάκρυνσή μου, λόγω μιας πτώσης, από τον Θεό και πόσο μου στοιχίζει η απώλεια ενός υλικού πράγματος; (Π.χ. εάν τρακάρω με το αμάξι, και πάθει ζημία, θα στεναχωρηθώ μήπως πιο πολύ, απ' ότι εάν πέσω σε μία αμαρτία; Η αλήθεια είναι ότι εάν τρακάρω, θα χάσω τον ύπνο μου, ενώ εάν πέσω σε μία αμαρτία, π.χ. κατακρίνω, σαν να μην συμβαίνει τίποτα θα κοιμηθώ σαν πουλάκι....)

Μήπως αγαπώ τελικά, περισσότερο το αμάξι μου από τον Θεό; Μήπως τελικά αγαπώ περισσότερο το κινητό μου από τον Θεό; Ναι... σε αυτό το σημείο έχουμε φτάσει. Να αγαπούμε ένα άψυχο αντικείμενο παρά τον Δημιουργό μας. Έχουμε φτάσει στο σημείο να νιώθουμε πιο δεμένοι με το κινητό μας, με τα ρούχα μας, με το σπίτι μας παρά με τον Θεό. Και αυτό είναι τραγικό. Είναι τραγικό διότι ο Θεός τα έχει ευλογήσει όλα στην ζωή, αλλά εμείς έχουμε μείνει σ' αυτά και μόνο σ' αυτά και αρνούμαστε να δούμε πίσω από την ύλη τον Δημιουργό της ύλης. Κολλάμε στα φθαρτά και αδιαφορούμε για τα άφθαρτά.

Κανείς δεν λέει αδελφοί μου ότι είναι κακό να χρησιμοποιούμε την τεχνολογία, τα υλικά πράγματα. Όμως άλλο να τα χρησιμοποιούμε για να κάνουμε πιο εύκολη και άνετη την ζωή μας και άλλο το να εξαρτάται σε απόλυτο βαθμό η προσωπική μας ευτυχία από την απόκτηση αυτών των υλικών αγαθών.

Ο άνθρωπος βρίσκει ανάπαυση και ειρήνη όταν βρίσκει τον Θεό, όταν αφήνει τον Θεό να του αποκαλυφθεί μέσα στην καρδιά του...και τότε αρκείται σε αυτά που έχει. Εάν όμως αρνηθεί τον Θεό και προσπαθεί να βρει την χαρά σε υλικά πράγματα τότε πέφτει στην παγίδα του συμβιβασμού. Συμβιβάζεται με τα πάθη του. Συμβιβάζεται με το λίγο και το μέτριο. Π.χ. Κάποιος που είναι λαίμαργος και έχει συμβιβαστεί με το πάθος αυτό, θέλει συνεχώς να τρώει διαφορετικά φαγητά, γιατί; Διότι προσπαθεί απελπισμένα να ικανοποιήσει την λαιμαργία του με την ποικιλία των γεύσεων. Προσπαθεί να βρει την ευτυχία διαμέσου του λάρυγγός του. Εάν του βάλεις το βράδυ το ίδιο φαγητό που έφαγε και το μεσημέρι θα κατσουφιάσει, θα δυσανασχετήσει, για να μην πώ να του βάλεις να φάει χθεσινό

φαγητό. «Καλά χθεςινό φαγητό θα φάω»;

Άλλο παράδειγμα. “Θα πάω”, λένε συνήθως οι γυναίκες, “να ψωνίσω για να μου φτιάξει η διάθεση”. Και ερωτώ: Δηλαδή η διάθεσή σου εξαρτάται από τα ψώνια που θα κάνεις ή δεν θα κάνεις; Εξαρτάται η ευτυχία σου εάν θα αγοράσεις μοδάτα ρούχα τα οποία τις περισσότερες φορές σου είναι περιττά;

Άλλο είναι να πάω να αντικαταστήσω τα ρούχα μου, τα παπούτσια μου, το κινητό μου γιατί έχουν φθαρεί και άλλο να τα αντικαταστήσω διότι τα βαρέθηκα. Το ότι τα βαρέθηκα δείχνει ότι ανέπτυξα σχέση μαζί τους...και επειδή δέθηκα μαζί τους - ενώ αυτά είναι άψυχα πράγματα και δεν μπορούν να μου ανταποδώσουν αγάπη, - τα βαριέμαι, απογοητεύομαι απ’ αυτά και θέλω να τα αντικαταστήσω, θέλω άλλα, καινούργια, ελπίζοντας ότι τα καινούργια θα μου γεμίσουν το κενό που αισθάνομαι. Δυστυχώς όμως τα πράγματα δεν είναι έτσι.

Δεν φταίνε τα υλικά πράγματα, αυτά υπάρχουν για να μας εξυπηρετούν. Φταίμε εμείς που τα έχουμε τοποθετήσει στην θέση του Θεού, φταίμε εμείς που δενόμαστε τόσο πολύ μ’ αυτά και γι’ αυτό και θέλουμε συνεχώς να τα αλλάζουμε, ελπίζοντας ότι το καινούργιο θα μας δώσει λίγες στιγμές ευτυχίας. Και ίσως μας δώσει. Αλλά μέχρι εκεί. Λίγες στιγμές. Τίποτα παραπάνω.

Όλοι μας λοιπόν, θα πρέπει να αναρωτηθούμε μήπως και εμείς έχουμε πέσει στην παγίδα του διαβόλου και έχουμε αντικαταστήσει τον Θεό με κάποιο πάθος μας, με κάποιο άψυχο αντικείμενο. Από το οποίο αδικώς περιμένουμε την ευτυχία, διότι ευτυχία δεν μπορεί να σου προσφέρει ένα πράγμα.

Ευτυχία μπορεί να παραχθεί διαμέσου μίας βαθιάς σχέσης προσώπων, ειδικά όταν αυτή η σχέση είναι μεταξύ ανθρώπου και Θεού, τότε η σχέση αυτή σε πληρώνει, σε κάνει δηλαδή να νιώθεις πλήρης, ευτυχής... και γι’ αυτό μετά ο άνθρωπος αντιμετωπίζει όλα τα άλλα όπως πρέπει, όπως τα αρμόζει. Δεν τα δίνεις περισσότερη αξία απ’ ότι έχουν.

«Τι φαγητό έχουμε σήμερα, το χθεςινό; Δόξα τω Θεώ. Πάλι καλά. Άλλοι δεν έχουν καθόλου».

«Τι; Αυτό που φοράω δεν είναι στην μόδα; Τι με νοιάζει; Με κρατάει ζεστό; Κάνει την δουλειά του; Δόξα τω Θεώ».

Όταν αγαπήσεις τον Χριστό, όλα τα άλλα παίρνουν δευτερεύουσα αξία, παίρνουν την αξία που πρέπει και όχι περισσότερη.

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr